

**DOBA COVIDOVÁ
NA KLOKÁNKU**

**NÁŠ DOMOV
JE ROŠTÍ**

PRO VELKÝ ÚSPĚCH ZNOVU! REPRÍZ MÁME JEŠTĚ MNOHO

Distanční výuka očima tety z Klokánku Hostivice

Mnoho z vás má jistě doma vlastní děti, které mají distanční výuku. **Je to náročné pro děti i celou domácnost.** Pracuji jako teta v Klokánku a **mám na starost běžně čtyři děti.** V této sestavě naší malé rodinky je nutné, aby vše mělo svůj řád. **Nyní se učí on-line tři z těchto dětí, nejmenší si ještě hraje.** ☺ Jedna dívka studuje gymnázium, další chlapec navštěvuje šestou třídu základní školy a poslední chlapec chodí do sedmé třídy speciální školy.

Ráno bývá největší shon: vstát, „poprat se“ o koupelnu, ustlat postele a na mně je příprava vydatné snídaně. Děti posnídají, včetně toho nejmenšího prince a už v 8.30 jim **začíná on-line výuka.** Naštěstí **jen dvěma, třetí má zatím domácí výuku, což je práce pro mne.** Ale je to dobře – tři notebooky k dispozici nemáme. Takže se mohou prostřídat. Dva si nasadí sluchátka a vrhnou se každý

do svého rohu – jako v ringu. ☺ Se třetím se snažím **vypracovat pracovní listy a úkoly.** Sedmá třída i při speciální škole mi dává někdy opravdu zabrat. Vždyť už je to dlouhá řada let, co jsem chodila do školy. Přesto se s chlapcem nevzdáváme. Co nevíme my, ví jistě děvčata v kanceláři anebo paní ředitelka. Ta už učí ostatní děti fyziku a chemii. Je nejvyšší, musí nejvíce vědět – to je věta od sedmiletého chlapce, která se u nás osvědčila. Musela si to také předem nastudovat, ale **každý v Klokánku má v této chvíli svou roli.** **Při dopoledním vyučování musím stihnout ještě připravit svačinky a hlavně chystat oběd.** Při tom mi stále po bytě pobíhá malý princ. Naštěstí je moc hodný a dokáže si hrát. Malou chvíli mu přesto vždy věnuji. **Je třeba pracovat i s ním. Naučit ho lépe mluvit, naučit ho barvy a tvary.** Je toho hodně. Myslím na to, že večer si při usínání zaslouží mou stoprocentní pozornost při čtení super dlouhé pohádky. Při tom frmolu je to pro něho hodně náročné.

Rychle hodím prádlo do pračky, postavím brambory na plotnu a dám kuře do trouby. Hned musím zase ke slečně. Snaží se být samostatná, ale **mou pomoc při výuce stále potřebuje.** Po obědě jde malý spát a výuka už se všem blíží ke konci. Napadl snít a děti se musí vydovádet. Takže malá svačina a jde se ven. Nejstarší jde s kamarádkou ze sousedního bytu na zahradu a já kluky překvapím výletem na nedaleký kopec, kde mohou sáňkovat a bo-

bovat, co hrdlo ráčí. Jakmile přijdeme promrzlí na kost, dáme si teplý čaj a kluci musí ještě dělat jeden pracovní list. Sedím s oběma u stolu a kladu jim „dotěrné“ otázky s příklady, aby měli vše brzy hotové. Také slečna si dodělá ještě jeden úkol. Všichni pak společně připravíme večeři. I děti musí pomáhat. **Jsme rodina.** Pak si starší děti zapnou televizi a většinou koukají na oblíbený seriál. Někdy je náročné, aby se shodly – televize je jen jedna. Vykoupu zatím malého prince a v druhém pokojíku mu čtu slíbenou pohádku, i mně se již zavírají očka.

Ale den ještě nekončí. Blíží se půl desátá. Tak studentici umýt, do postele a spát. Slečna je starší, takže ještě můžeme probrat nějaké ty dívčí starosti. Po půl hodině se také nachystá a jde spát. **Děti spí a já píši záznamy do sešitů dětí, jak jim vše šlo, co je trápí.**... Záznamy musí být, aby se mohly pak vypracovat zprávy o pobytu. Napíši ještě jídelníček na další den, vzpomínám, co jsem si s dětmi domluvila, aby jim chutnalo, a chystám se spát. Snad dnes bude klidná noc. Malý má někdy noční můry. Ale už to umíme zvládnout. Vezmu ho k sobě do postele, aby nebyl sám, povídám mu a on usne. Noční příjem v našem bytě jistě nebude, máme plnou kapacitu.

Není to lehká práce, ale je krásná. Děti vám dají mnoho. Jsou to **děti, které se ocitly v ohrožení života,** proto jsou u nás, takže **jsou rády, když má pro ně někdo vlídné slovo, umí je pochválit, umí je vyslechnout.** Jen doufám, že on-line výuka již brzy skončí. Děti potřebují chodit do školy, mít své kamarády a svá tajemství. Ted' to ještě musíme všichni vydržet. A jak ráda říkám, zítra – pro velký úspěch – znovu. Repríz máme hodně. Přeji všem rodičům, aby se jim dařilo s jejich dětmi a dětem, aby měly milující rodiče a nemusely být v našem Klokánku.

„Teta Hanka“, Klokánek Hostivice

ilustrativní foto

Distanční výuka podle dětí z Klokánku 2021

NEMUSÍ SE VSTÁVAT! (Radek 16 let)

To, že nechodíme do školy, má své výhody i nevýhody. Líbí se mi, že můžu vstávat později, nemusím každý týden jezdit na intr. Například výpisky bych si radši psal ve škole, kde mi k tomu něco učitel řekne. Jsme celý rok jen na počítači. **V Klokánku je fajn, že mi teta ráda pomůže, ale nejsem tady sám.** Mám tady ještě další tři kámoše na bytě a ti to také potřebují. Teta je prostě na roztrhání. ☺ Občas mi pomáhají i holky z kanceláře, něco doučují i naše ředitelka. Do školy bych se rád brzo vrátil. Chci dohnat to, co jsem zmeškal, když jsem byl ještě doma.

VE ŠKOLE JE MÍŇ ÚKOLŮ (Eva 14 let)

Distanční výuka je dobrá v tom, že nemusím vstávat brzo ☺, ale jinak bych spíš radši chodila do školy, protože ve škole nedostáváme hodně úkolů :D. Když se učím sama u počítače, tak tam těžko vydržím, ale ve škole je to jiný, tam posloucháme všichni. **Úkoly se mnou teď musí dělat moje teta v Klokánku.** Sama bych to nevě-

děla. Učení na počítači to tak nevysvětlí a je to horší, než se hlásit ve škole. Takže co nestihnu na počítači s učitelkou, musím stihnout s tetou. V Klokánku nám někdy chybí počítač, jsme na bytě čtyři, ale tolik počítačů nemáme, takže se o ně musíme střídat, a to je průšvih, když máme výuku ve stejnou hodinu. Radši bych šla do školy a mluvila zase s kámoškami. Moc mi chybí.

RADĚJI BYCH CHODILA DO ŠKOLY (Anička 12 let)

Distanční výuku mám teďkon místo normální docházky do školy. Je to trochu náročnější, než když jsme ve škole, ale dá se to. Má to výhodu, že nemusím tak brzo vstávat a jsem víc s tetou v Klokánku. Ale musím jí taky pomáhat. Ona mi taky pomáhá s úkoly. Je jich hrozně moc, víc než ve škole. K učení stačí počítač, ale někdy vypadne wifi, takže něco nestihnu. Podle mě se toho naučíme mnohem míň, než když chodíme do školy. Raději bych tam chodila. **S tetou a se strejdou si chci radši povídat, než dělat úkoly.**

NÁŠ DOMOV JE ROŠTÍ

Příběh z Klokánku

Je nás pět a máme moc rádi písek. Občas na něm děti zapomenou hračku anebo si v odpadkovém koši najdeme kousek oplatky anebo nedopité pití. Je pravda, že když jsme na písku my, tak sem ani moc děti s maminami nechodí a tak se radši schováváme v našem roští a chodíme odtud pískoviště kontrolovat. Lidem se raději vyhýbáme. Dívají se na nás a říkají „panebože“. Je pravda, že naše oblečení je špinavé a potrhane a že máme dost boláky a jsme špinaví, a jak se škrábeme, tak máme ty boláky ještě větší, my s tím ale nic nenaděláme.

Máma s tátou nám v našem roští udělali pelíšky. Vystlali nám je natrhanou trávou a tou se také přikrýváme, jakože se do ní zahrabeme. Naštěstí není zima. Je nás pět dětí a schoulíme se k sobě do klubíčka. Naši pak navečer odcházejí a koukají, co je v popelnici nového. Abychom měli víc jídla.

Jak dlouho takhle bydlíme? Úplně to neumíme odhadnout, jsme ještě malí, ani ještě nechodíme do školy. Přijeli jsme do tohoto města za příbuznými, ti nás ale do bytu nevzali, že máme ty boláky...

A JAK SE K NÁM DOSTALY?

Děti, vylézající z roští na pískoviště, ale vyděli lidi. Několikrát řekli „panebože“ a pak zavolali sociálku. Ta přijela s městskou policií. Bylo zjevné, že jsou děti velmi zanedbané a rodiče prokazatelně nemají podmínky, aby se o děti postarali. Tak přivolali Klokánek – že oni děti v tomto stavu do auta vzít nemůžou, Klokánek mohl. S pomocí rodičů se podařilo děti naložit do auta a odvézt rovnou do nemocnice. V nemocnici se děti nejprve musely odléčit. **Trpěly kožním onemocněním, měly svrab a impetigo, v hlavičkách parazity. Prakticky nemluvíly a vydávaly jen skřeky.**

Do Klokánku za dětmi rodiče nikdy nepřišli a poděli se kdoví kam. Dostatek hraček, jídla a pozornosti v Klokánku z ustrašených dětí vytvořil zvědavé rošťáky, kteří milovali pohádky a písničky. Bohužel tihle mrňouskové teď už nemají ani sami sebe. Zatímco v Klokánku byli všichni sourozenci pohromadě, **v žádném dětském domově nebylo pět volných míst** a děti byly nakonec rozděleny do dvou ústavních zařízení... Dočkají se společné budoucnosti?

ilustrativní foto

ZUZKA

Příběh z Klokánku

Slečna s dlouhými vlasy a neuvěřitelně modrýma očima uměla krásně zpívat. **Její snem bylo studovat na konzervatoři,** kam si také podala přihlášku. Hrála i na klavír a zobcovou flétnu. **Měla starostlivou maminku a hodného tátu. Přesto se ocitla v Klokánku** a její budoucnost byla víc než nejistá. Svému snu totiž podřídila všechno a tak se stala tajnou milenkou svého učitele zpěvu. Otec neměl o tom, jak její hodiny probíhají, sebemenší tušení. Byl v práci až do večera a s dcerou strávil sotva pár minut denně. Zato maminka byla s učitelem velká kamarádka. **„Musíš být na něho hodná!“** domlouvala dceři, když se jí svěřila, že jí je pedagog od-

porný. Bylo mu víc než šedesát a měl velkou nadváhu. **Svoji sotva patnáctiletou žačku zneužíval půl roku.** Potom Zuzanka otěhotněla. Na potrat jít odmítla. „To se raději zabiju!“ tvrdila a utekla z domova. Do Klokánku byla přijata na vlastní žádost. Péči o miminko si představovala dětsky. Nedokázala si představit běžný život, finanční náklady ani bydlení. Jak by také ve svém věku mohla!

Od matky žádnou pomoc čekat nemohla. Ta vše zapírala a s dcerou nekomunikovala. Otec se zhroutil a musel užívat silné léky. Ani on nevypadal, že by mohl být dceři oporou. Nezbyvalo, než oslovit prarodiče. Po prvním šoku z téměř neuvěřitelné zprávy nabídla jedna z babiček řešení. Vnučka i s miminkem bude bydlet u ní a ona se o ně postará. „Vždyť nejsem tak stará,“ vysvětlovala nám a s úsměvem a dodala: „A zase taková tragédie to není. Vnučka půjde studovat a já se o miminko budu

starat, jako bych byla na mateřské. Časem se to všechno jenlepší! Než zestárnu, všechno stihnu!“ Její optimismus byl nakažlivý. Zuzanka se začala konečně usmívat a chystat vybavičku. U babičky si zařídila pokoj a Klokánek pomohl s vybavením pro miminko. Bylo to zvláštní, ale až doteď neoblíbená tchyně otce se dokázala postarat i o něho. I jemu dokázala poskytnout azyl a péči, kterou momentálně potřeboval. „Vždyť to bude děda toho miminka, tak ať se také snaží!“ tvrdila, jako vždycky, s úsměvem sobě vlastním. A tak i příběh Zuzanky díky její skvělé babičce dopadl nejlépe, jak mohl. Zuzanka se pomalu chystá k maturitě na konzervatoři, stará se o svoji krásnou dcerušku a její táta si s tchyní velmi dobře rozumí.

PS: Maminka a její kamarád „pan“ učitel jsou nyní v šetření Policie ČR. Otázkou zůstává, co se jim podaří dokázat a zda vůbec jakýkoliv trest za toto může být dostačující.

KLOKÁNČÍ DOBA COVIDOVÁ

Iva Prudičová, ředitelka Klokánku Litoměřice

🕒 těžkých časech v době covidové toho bylo napsáno i řečeno hodně. My v Klokánku, víc než jindy, odpovídáme na otázku, jak se máme? Jak všechny nové a nečekané situace zvládáme? Je moc hezké, že se na to ptají lidé, kteří mají svých starostí nad hlavu, a potýkají se dnes a denně s překážkami, které si nikdo ještě před rokem a půl nedovedl představit. Tak **jaký vlastně je takový obyčejný den v Klokánku**, kde pobývá kolem šestnácti dětí a čtyř tet, které se o ně starají?

„Ahoj Lidunko, ty jsi ale pilná, takhle po ránu!“ vítám pětiletou holčičku s velkým vysavačem. Přišla mě navštívit do kanceláře hned v sedm ráno, sotva jsem dosedla ke svému oblíbenému úřednickému stolu. Získala jsem ho kdysi, před patnácti lety, z jakéhosi protiatomového krytu, který byl rušen, a my si tehdy mohli zdarma rozebrat nábytek k vybavení právě vznikajícího Klokánku. Lidunka se oblékla do princeznovských růžových šatiček se závojem, a obula k tomu i stříbrné botky. Na vlnitých vláscích se jí třpytlí čelenka. Nebýt toho vysavače, člověk by si ji spletl s hrdinkou nějaké výpravné hollywoodské pohádky! Dětské oblečení na maskarní nám věnovali **hodní lidé. Tak my říkáme všem těm pro nás mnohdy neznámým dárcům, kteří na nás myslí a obdarují** třeba sladkostmi, ovocem nebo oblečením či hračkami. Někdy ani netušíme, komu poděkovat. **Všechno nám velmi pomůže a udělá radost!** „Teto, já moc ráda vysávám!“ oznamuje mi Lidunka

zamotaná do šňůry a pomlka na konci věty jasně naznačuje, že bych měla vytáhnout ze šuplíku nějakou tu sladkost. Podávám Lidunce Kinder vajíčko. „Paní vedoucí, volali od lékaře, že se kontrola ruší kvůli jejich karanténě“, oznamuje mi teta z Lidunčina bytu a ta druhá hned líčí návštěvu jedné z matek dětí. Prý si má dle doporučení OSPOD vzít synka na propustku, když o něho žádá natrvalo do vlastní péče, ale potřebuje jídlo, na které nemá finance, náhradní oblečení a také brýle, které se právě u ní zrovna minulý týden tak nějak záhadně ztratily. „Víte, co nás to bude stát peněz?“ povzdychne si teta. I mně se chce vzdychnout. A hodně nahlas! Potraviny jsou snad každým dnem dražší. Wifi síť přetížena počtem uživatelů nám přes všechno posílení kolabuje, a opravy snad všeho, jsou na denním pořádku. **„Nefunguje trouba! Ve**

sklepe nesvítl světlo! **V koupelně stříká sprcha!** Nemohu rozšroubovat sítu u pračky...” slyším denně, ale zpráva, kterou jsem si právě měla vyslechnout, mi přece jen trochu vyrazila dech. **„Máme svrab!“** oznamuje další z tet, která byla ukázat nenápadnou, ale o to svědivější vyrážku jedné holčičky u dětské lékárny. „Porada!“ volám na všechny, šťastná, že jsme se konečně sešly všechny. Rozdávám nový příděl respirátorů. Ochranné prostředky nám věnoval Městský a Krajský úřad, ale i mnoho dárců z řad veřejnosti a soukromých firem, za což jsme velice vděční. I dezinfekce máme dost a díky neutuchající snaze našeho vedení se můžeme nechat i očkovat. Konečně! **Od začátku pandemie jsou všichni pracovníci Klokánku v první linii. Děti k nám přicházejí přímo z terénu, někdy dokonce i od nakažených rodičů.** Neměly by jinde kde být. Ani návštěvy nesmíme omezit a tak nikdy nevíme, v jakém stavu se nám dítě vrátí.

Hledím do tváříček našich dětí a vidím v nich, přes všechnu nepřízeň osudu, kterou zažily, radost a veselí. Spokojenost a záblesk štěstí. **Jsou u nás v bezpečí.** Doma, i když jen dočasně!

Hledím do tváře „svých“ tet a cítím vděčnost. Obdiv. Úctu a respekt. Jejich každodenní hrdinství není dostatečně oceněno morálně ani finančně. **Žádná z tet si nikdy nepostěžovala na únavu, žádná neprojevila obavy o vlastní zdraví. Oběťavě se dennodenně vystavují nebezpečí, oběťavě se starají o děti a vymýšlejí, jak udržet optimismus a dobrou náladu.** Je to čím dál těžší! Patří jim za to obrovský dík! I tak negativní a hrozná věc, jakým covid bezesporu je, nám může být v něčem užitečná. V nalezení společenosti, lidství, empatie a starostlivosti. **Všem, kteří nám pomáháte, moc děkujeme!**

MOŽNOSTI PODPORY PROJEKTU KLOKÁNEK

HLEDÁME STÁLE NOVÉ TETY A STRÝCE DO NAŠÍ KLOKANÍ RODINY

VÝZVA!!!

MÁTE SRDCE NA SPRÁVNÉM MÍSTĚ? PŘIJĎTE K NÁM PEČOVAT O OHROŽENÉ DĚTI!

Nabízíme zajímavou a smysluplnou práci, příjemné pracovní prostředí, nestandardní pracovní dobu, milý kolektiv. Podmínkou přijetí je trestní bezúhonnost, dosažený věk 25 let, zkušenost s péčí o děti a vedením domácnosti.

V případě Vašeho zájmu nás kontaktujte na e-mail: zdenka.tesarova@fod.cz TĚŠÍME SE NA VÁS!

• příspěvkem na účet veřejné sbírky FOD
3055103/0300

• online platbou na www.fod.cz

• zakoupením produktů značky **KlokArt**, stolních kalendářů nebo dětských obrázků a tematických voucherů prezentovaných na www.fod.cz v našem novém e-shopu

Za jakoukoliv vaši podporu děkujeme!

Fond ohrožených dětí má nový e-shop!!! Je přehledný, uživatelsky přívětivý a naprosto skvělý a zhotovený firmou integritty ventures. Ta vytvořila naší organizaci e-shop přímo na míru a to úplně ZDARMA, BEZ NÁROKU NA HONORÁŘ členů týmu.

